

LEDČICKÉ NOVINÁRY

Září 1999

Slovo starostky

Máte před sebou již čtvrté číslo Ledčických novinek. I tentokrát se chci zastavit u nejpálčivějších problémů, které naši obec nejvíce trápí. Mrzí mě, že se v Ledčicích rozmohlo nedodržování Stavebního zákona. Připomínám, že každý, byť sebemenší, zásah do vlastní nemovitosti (např. výměna oken, instalování střešních oken, přístavby, půdní vestavby, stavby garáží apod.) je majitel povinen ohlásit na obecním úřadu. Při větším rozsahu prováděných prací musí občan požádat o stavební povolení na OÚ nebo Stavebním úřadu v Mělníku. Musím upozornit, že výše pokuty za nedodržení Stavebního zákona může dosáhnout až 50 tisíc korun, přičemž černé stavby zkomplikují situaci vlastníka v budoucnu i jinak.

Dalšími starými bolestmi jsou neoprávněné užívání veřejného prostranství, vypouštění obsahu septiků do povrchové kanalizace, pálení nejrůznějšího odpadu na zahrádkách a podobně – o tom se podrobněji dočtete na dalších stránkách.

Zarazila mě i nehorázná skutečnost, že některým obyvatelům Ledčic stojí za to, ukrást cokoli z cizí zahrádky, nebo dokonce zcizit materiál uskladněný pro potřebu oprav míst-

ního kostela. Mnozí občané si opakovaně stěžují na přílišnou hlučnost „produkcí“ ledčické omladiny. Až do pozdních nočních hodin několik jedinců projíždí na svých motocyklech nebezpečně rychle a hlučně obcí. Je jasné, že mladí se chtějí bavit, ale nemůže se tak dít na úkor jiných lidí. Proto bude dopravní policie častěji projíždět Ledčicemi. Věřím, že se situace zlepší.

I když je problémů, jak je zřejmé z těchto řádků, stále mnoho, těší mne zvyšující se zájem občanů o dění v Ledčicích. Čas od času přijdou s nabídkou pomoci, s nápadem nebo radou. Je vidět, že starosti i radosti obce jim nejsou cizí, i když účast na veřejných zasedáních o tom zatím příliš nenasvědčí. Jsme z minulosti pravděpodobně ještě navyklí, že všechny problémy za nás někdo vyřeší. Nebo už říjnové veřejné zasedání obecního zastupitelstva ukáže, že se sejdem v hojnějším počtu a vyřkáme si, co nás pálí, jak to či ono vyřešíme a co nám naopak dělá radost?

Na setkání se těší

Jiřina Michovská

Malá ledčická

kronika

V září a v říjnu oslaví významná životní jubilea:

50 let	paní Šatalíková Zdeňka čp. 4 (12. 9.)	75 let	pan Nedvěd Václav čp. 36 (24. 9.)
55 let	paní Srbová Olga čp. 111 (21.9.)		pan Král Jaroslav čp. 167 (13. 10.)
	paní Foučková Anna čp. 232 (3. 10.)	84 let	paní Horká Alžběta čp. 197 (9. 10.)
	paní Emmerová Blažena čp. 41 (20. 10.)		
60 let	paní Kříčková Anna čp. 54 (9. 9.)		
	pan Ponert Jiří čp. 130 (16.10)		

Blahopřejeme všem těmto spoluobčanům k jejich významným výročím a přejeme jim hodně zdraví, klidu a pohody do dalších let.

Zlaté svatby

Plných 50 let společného života ve zdraví, lásce a pohodě oslavili

☼ manželé Lipšovi čp. 203 (19. 8. 1999) a ☼ manželé Královi čp. 167 (27. 8. 1999).

Přejeme jim ještě hodně krásných let prožitých stejně hezky a plodně.

Víte, že kromě obvyklých velmi kulatých výročí „veselky“, známých jako stříbrná nebo zlatá svatba, se mezi mnohými manželi tradičně slaví vzpomínka na jejich velký den poměrně často? Jaké svatební výročí budete slavit právě vy?

1. výročí je svatba zvaná bavlněná	25. výročí stříbrná
2. výročí papírová	30. výročí perlová
5. výročí dřevěná	40. výročí rubínová
6. výročí železná	45. výročí safírová
11. výročí ocelová	50. výročí zlatá
12. výročí hedvábná	60. výročí diamantová
15. výročí křišťálová	a vzácné 70. výročí je svatba platinová.
20. výročí porcelánová	

Pozor, změna!

Naše knihovna mění dobu svých služeb pro čtenáře. bude otevřena každou středu vždy od 15 do 18 hodin. Velice nás těší, že si občané pomalu zvykají na pravidelné návštěvy. Knižní fond postupně doplňovaný novinkami je opravdu

pestrý a bohatý. Každý si tu určitě vybere. K dispozici je i velké množství časopisů z nejrůznějších oborů. Potěšitelné je i to, že cestu do knihovny našly i ledčické děti. Ty si zde mohou zahrát společenské stolní hry, nebo i s počítačem.

Pojedeme znovu do divadla

V pátek 22. října se opět vydáme za kulturou. Tentokrát navštívíme Vinohradské divadlo, kde shlédneme jednu z nejgeniálnějších komedií, které kdy byly napsány „Jak je důležité mítí Filipa“ od Oscara Wilda. Je plná zauzleného děje, nesmyslných situací a vtipných dialogů. V režii Jiřího

Menzela budou hrát: Jan Šťastný, Vladimír Dlouhý, Jaroslav Satoranský, Jana Hlaváčová, Kateřina Brožová a mnozí další. Lístky si můžete objednat na obecním úřadě. Čas odjezdu autobusem z návsi bude upřesněn hlášením místního rozhlasu.

Co obec připravuje

– Protože rok 1999 je světovým Rokem seniorů, připravujeme pro své dříve narozené spoluobčany přednášku o radostech a starostech seniorského věku.
– Kromě toho chystáme posezení s obřístevským rodákem a dlouholetým kronikářem, básníkem Miroslavem Síglem, autorem útlé básnické sbírky „Etudy domova“.

– V jednání je další návštěva divadla. Tentokrát to opět bude, vzhledem k obrovskému úspěchu představení „Šumař na střeše“, nuselské divadlo Fidlovačka. Bližší údaje se dozvíte v příštích Ledčických novinkách.

Přijďte si protáhnout tělo

Protože zdravotní cvičení, které v tělocvičně ZŠ probíhalo do června, mělo veliký úspěch, už od úterý 5. října (od 18:30 hodin) si opět můžete přijít zacvičit. Stačí jen přihlá-

sit se na obecním úřadě. Kurs znovu povede rehabilitační sestra paní Svobodová. Po každém cvičení je možnost nechat si udělat i masáž.

Nová služba občanům

Každé první pondělí v měsíci vždy od 14 hodin bude v budově obecního úřadu odborná pracovnice provádět pedi-

kúru. Prosíme případné zájemce o tuto službu, aby se vzhledem k nutné organizaci předem přihlásili na obecním úřadě.

Čí je škola? Naše!

Nový školní rok už běží na plné obrátky. Naše škola se chce od letošního školního roku profilovat jako škola zdraví s důrazem na nestresující způsob výuky s možností úspěšného uplatnění každého žáka. Chceme změnit celkové klima naší školy. Vnést do vyučování i mimoškolní výchovy více smysluplnosti, změnit pravidla i atmosféru ve třídách. Chceme více respektovat přirozené nároky dětí na zdravé a krásné prostředí i jejich potřebu seberealizace a uznání. Domluvili jsme si následující pravidla:

1. Nasloucháme jeden druhému.
2. Plníme své sliby.
3. Nelžeme, nevychloubáme se a nezávidíme.
4. Naše ruce neubližují, ale pomáhají.
5. Zodpovídáme za to, co děláme a říkáme.
6. Nevysmíváme se nikdy nikomu. Je to zlé a hloupé.
7. Máme právo říct svůj názor.
8. Nepoužíváme ošklivá slova.
9. Víme, že každý z nás je výjimečný a že každý má svou cenu.
10. Nikdo nám není lhotejný. Všichni máme stejná lidská práva i povinnosti.

1. září letos do čtyř ročníků ZŠ nastoupilo 27 žáků. Školní družinu navštěvuje 22 dětí. Tento stoupající trend je pro obec velmi potěšitelný. Do mateřské školy je zapsáno 20 dětí.

Oprava kostela

Již z dálky je vidět, že kolem chránění kulturní památky – kostela svatého Václava – se něco děje. A že práce postupují velmi rychle. Ovšem opravovat kulturní památku není jednoduchá záležitost. Postupem prací se objevují stále nové, do té doby skryté, vady a tím dochází k prodlužování termínu dokončení. Ten původní byl listopad 1999. Už dnes je ale zřejmé, že některé práce bude nutno završit až v příštím roce.

Objevily se dvě hlavní závady:

- Bude nutno zhotovit nový pozlacený plášť „makovičky“ s křížem na vrcholu hlavní věže kostela. Průzkumem bylo totiž zjištěno, že tato součást věže utrpěla především těmi, kteří stříleli na holuby, kteří tam hnízdí. Předpokládá se, že v těle „makovičky“ by mohly být uloženy dobové materiály a zápisy, což bývalo obvyklé. Protože by tyto historické záležitosti trpěly vlivem nepřízně počasí, je oprava bezpodmínečně nutná.
- Druhým problémem je restaurování kamenného ostění oken, dveří a soklu kostela. Pískovec je v tak havarijním stavu, že další odklad prací, zejména na západní straně, by následovně poničil právě opravovaný plášť kostela. Restaurování kamene je z hlediska technologického postupu prací dlouhodobou záležitostí, ale naprosto prioritní. Protože nemalou část nákladů na opravu tvoří instalování lešení, je

nutné jej využít a upřednostnit opravu kamenného ostění a „makovičky“. Teprve potom může být dokončena oprava pláště kostela a nabarvení fasády.

Obecní úřad požádal přednostu Okresního úřadu pana Mgr. Neumanna o navýšení finančních prostředků na opravu kostela sv. Václava z přebytku hospodaření. Věříme, že celá akce bude dokončena na jaře, nejpozději v létě příštího roku a kostel se stane ozdobou obce.

Pohled do historie

Dnešní historické zastavení se bude týkat katolického kostela – chráněné kulturní památky – v naší obci, jehož vnější plášť právě prochází rekonstrukcí.

Historie kostela má neoddělitelnou souvislost s dějinami Ledčic. První písemnou zmínku o původním gotickém kostele sv. Václava jako jednom z 34 kostelů děkanátu Rziipského, najdeme u Bohuslava Balbína, který píše, že býval již v roce 1384 farním a byl povinován odvádět 12 grošů jako desátky. Tyto si vyžádal král Václav IV. jako příspěvek na cestu do Říma, kterou se chystal podniknout.

Roku 1436, jak uvádí kronikář Augustin Sedláček, byla ves Ledčice společně s kostelem zastavena zemanu Janu Smiřickému ze Smiřic, o kterém jsme se zmínili již v minulém čísle Ledčických novinek a jehož erb jste se tam též mohli prohlédnout. Protože tento muž zasáhl do dějin naší obce, stojí za zmínku.

Jan byl zprvu husitským hejmanem v Mělníku, ale obratnou politikou a dravostí se zmocnil i arcibiskupských statků na Roudnicku a tím získal ucelený komplex několika velkostatků. Náš region se stal v polovině 15. století jakousi zásobovací základnou husitských vojsk za jejich nájezdů do Lužice. Jan Smiřický měl stále mocnější vliv a byl vlastníkem vskutku ohromného majetku. Král Jiří z Poděbrad však jej dal roku 1453 za zradu popravít a zastavil obec Ledčice se vším příslušenstvím, tedy i s kostelem, panu Samuelovi z Hrádku. Kromě Smiřických se i další členové zprvu nižší šlechty z Mělnicka stali tzv. pohusitskou aristokracií – na příklad mělnický hejtmán a rychtář Mikuláš z Tuhaně, Jindřich z Harasova či Mikuláš Chudý z Újezda – „praotec“ panského rodu Lobkovického.

Kdy přestal být ledčický kostel farním, není známo, neboť o tom nejsou žádné písemné doklady. Ale jistě to bylo nejdéle po bitvě na Bílé hoře. Nedoložen je záznam Augustina Sedláčka, že prý lečická fara zanikla po roce 1623. Ves i s kostelem přecházely na různé zástavní držitele, až je roku 1616 spolu s Libkovicemi koupila Polyxena z Lobkovic a připojila k roudnickému panství. (Také jsme o ní psali minule.)

Podle první dochované knihy zádušních účtů filiálního kostela sv. Václava v Ledčicích zde vykonával služby boží od roku 1695 farář z nedaleké Račiněvsí, kam od roku 1672 byla naše obec přifařena. Tato farní příslušnost trvala téměř do konce 18. století, kdy Ledčice byly v roce 1788 přifařeny k Černooučku.

Za třicetileté války (1620 – 1648) a v letech následujících kostel zchátral natolik, že nemohl sloužit svému účelu, a proto bylo rozhodnuto o stavbě kostela nového. Věž původního gotického kostela měla být zachována, ale vzhledem k jejímu špatnému stavu byla nakonec také stržena a kostel byl postaven jako nový včetně věže a mimo původní základy. Plány kostela v pozdně barokní podobě vypracoval pražský architekt a malíř Vlach (Ital) Jeroným Costa, který je také autorem fresky v kupoli presbytáře představující otevřené nebe s anděly, malby nad hlavním oltářem se svatou Trojicí i východního iluzivního oltáře s obrazem zavraždění svatého Václava se čtyřmi postavami světců po stranách. Se stavbou bylo započato v roce 1737. Kostel byl dokončen roku 1752. Vlastním provedením jednolodní stavby 20m dlouhé a 10m široké byl pověřen roudnický stavitel a měšťan Vlach Petr Pavel Columbani. Márnice a hřbitovní zdi postavil ledčický zednický mistr Václav Nedbal v letech 1746 až 1749.

Výzdobu kostela tvoří kromě výše uvedených maleb a hlavního oltáře i levý postranní oltář s obrazem svatě Rodiny, pravý postranní oltář se sv. Janem Nepomuckým, krásný obraz svatého Václava se dvěma anděly a rotundou sv. Jiří na Řípu v pozadí v bohatě vyřezávaném rámu završeném plastikou Marie s Ježíškem. Zajímavá je i výzdoba kazatelny s antikizující sochou Spravedlnosti, nebo kompaktní zděné zábradlí kůru s původními varhanami.

Na západní straně kostela stojí v ose stavby vysoká věž ukončená helmicí s „makovičkou“ a křížem. Na západní a severní straně věže jsou umístěny ciferníky hodin s pozlacenými římskými číslicemi. Nad portálem kostela je umístěn alianční erb rodu Lobkoviců s knížecí korunkou a andělíčky.

Ve zvoncovém patře věže byly původně tři zvony. Zůstal zde zavěšen pouze jeden, prostřední, na němž je kříž s Matkou Boží a nápis: „RAC DÁTI SVÉ SVATÉ POŽEHNÁNÍ PANE BOŽE VŠEMOHOUCÍ“ Na 60 cm vysokém zvonu není žádný letopočet. Ostatní zvony byly zrekvírovány za 1. světové války.

Kostel neprodělal v průběhu staletí zásadní změny s výjimkou opravy západní věže (před rokem 1898), na které byla vyměněna původní pozlacená cibulová baň za dnešní helmici.

Během 20. století nedošlo k žádným větším úpravám. Od 50. let kostel trpí celkovou neúdržbou, i když sem v roce 1953 byla zavedena elektřina a v září roku 1956 se uskutečnilo natření malé i velké věže červenou barvou. Nedáv-

no byla fasáda věží opravena nevyhovující technologií. Kostel byl také několikrát vykraden a jeho vnitřní vybavení poškozeno.

Katolický kostel v naší obci, jak jsme se zmínili, je zasvěcen svatému Václavu. Co o něm víme?

Kníže Václav, zvaný také svatý Václav, byl panovníkem, jehož si náš národ pro jeho moudrou vládu a mučednickou smrt vyvolil za patrona (ochránce) své země. Je jednou z nejvýznamnějších, ale také nejproblematičtějších osobností našich nejstarších dějin. Byl synem knížete Vratislava a kněžny Drahomíry. Narodil se asi roku 907. Na Václavovu výchovu měla vliv jeho babička, kněžna Ludmila, ale také studia v první české škole na hradě Budeč. Rozsah jeho vzdělání byl úctyhodný. Když dospěl, ujal se vlády v Čechách, i když na pouhých šest let. Podle pověsti Václav propouštěl vězně, pomáhal chudým, utěšoval nemocné, pracoval (na Mělníku) na vinici. Jeho země vzkvétala a žila v míru. Bylo to tím, že pravidelně platil německému vládci Jindřichu I. Ptáčníkovi každoroční poplatek 120 volů a 500 hřiven stříbra. Uznal tím vlastně nadřazenost cizího vládce, neboť uměl velmi dobře rozpoznat, kdy je třeba chopit se meče a kdy uzavírat smlouvy, aby se mladý stát mohl zformovat a upevnit. To se nelíbilo Václavovu bratru Boleslavovi (zvanému Ukrutný). Došlo tak vůbec k prvnímu atentátu na panovníka v našich dějinách. Když chtěl Václav ve Staré Boleslavi v pondělí 28. 9. 929 (nebo 935) vstoupit do kostela, byl Boleslavem

a jeho společníky Titem, Čestou, Tužou a Hněvsem zavražděn. Avšak nikoli vítězný Boleslav, ale zabítý Václav se stal národním hrdinou. Známa Svatováclavská legenda a osobnost samotného knížete jsou uctívány dodnes. Prohlédněte se dnešní kovovou dvacetikorunu. I na ní umělec vyryl slova: „Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím“.

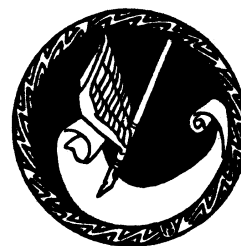
Zmínili jsme se o tom, že veliký vliv na vnuka Václava měla jeho babička Ludmila. Protože také ona neoddělitelně patří k našemu regionu, seznámíme se s jejím životem. Narodila se někdy kolem roku 860 do krásného a bohatého domu vладыky kmene Pšovů – Slavibora. Pšovane obývali území dnešního Mělnicka. Ve staroslověnské Dalimilově kronice ze 14. století se píše:

TO JEST BYLA ŽENA BOŘIVOJOVA
A KNĚŽNA ZE PŠOVA
JEMUŽ TEHDY PŠOV DIECHU,
TĚMUŽ POTOM MĚLNÍK VZDIECHU.

Jako čtrnáctiletou si Ludmilu zvolil za ženu první historicky doložený kníže Bořivoj. Roku 874 společně přijali svatý křest z rukou samotného věrozvěsta Metoděje, když navštívili kníže Svatopluka na Velké Moravě. Tehdy prý také kněžna Ludmila požádala Svatopluka o sazenice vinné révy, které nechala vysázet u Nedomic. Na této vinici měl podle pověsti pracovat i její vnuk kníže Václav. Dodnes se vinici říká Svatováclavská a dodnes se na Mělníku vyrábí víno jménem Ludmila. Bořivoj nechal postavit první kostel na našem území – nese jméno sv. Klimenta a stojí na Levém Hradci. Po Bořivojově smrti (zemřel asi jako 36 letý) vládli postupně jeho synové Spytihněv I. a Vratislav I. Ten si vzal za ženu pohanskou dívku Drahomíru z polabského kmene Stodoranů, která mu dala čtyři dcery a tři syny – Václava, Boleslava a Spytihněva II. Ovdovělá Ludmila si ze všech vnuků nejvíce oblíbila Václava. Vychovávala ho k dobrotě, lásce a křesťanství. Když kníže Vratislav ve 33 letech zemřel, měl se jeho syn Václav ujmout vlády, ale byl ještě nezletilý (asi 14 letý), a tak vládla jeho matka Drahomíra. Zatoužila po Ludmilině majetku a chtěla také oslabit její vliv politický. Ludmila se proto rozhodla odejít do ústraní hradu Tetín a tam v klidu dožít. S tím se ale panovačnā Drahomíra nespokojila. Najala dva vrahy, kteří na Tetín 15. 9. 921 vnikli a Ludmilu přepadli. Stařenka si přála zemřít v krvi jako mučednice, a tak v poslední chvíli zločince prosila, aby jí stali hlavu mečem. Vrahové ji však uškrtli jejím vlastním závojem.

Když se vnuk Václav ujal vlády, nechal přenést ostatky této laskavé a milosrdné „matky chudých“, jak jí lidé říkali, z Tetína do Prahy. Zde je pochována v chrámu sv. Jiří.

Aktualitky

Územní plán obce

Vzhledem ke změně Stavebního zákona v roce 1998 Urbanistická studie, o které jsme se již v Ledčických novinkách zmiňovali, není postavena na roveň Územnímu plánu, což by vadilo v mnoha směrech dalšímu rozvoji naší obce i bytové výstavbě v jejím katastru. Proto obecní zastupitelstvo upustilo od dokončení Urbanistické studie a zadalo vypracování Územního plánu, které se uskutečňuje a projednává v několika etapách.

První etapou je zadání Územního plánu, které je zveřejněno Vyhláškou vyvěšenou po dobu 30 dnů ve skřínce u obchodu paní Chmelové. Poté proběhne veřejné projednání, které se uskuteční 18. 10. od 18:30 hodin v budově školy. Zúčastněte se této debaty. Jde přeci o vaši obec a její budoucnost.

Další etapy vzniku Územního plánu budou opět veřejně projednány, na což bude včas upozorněno.

Jak pokračuje vodovod?

Voda je v naší obci letitý problém číslo jedna a jedním z hlavních zájmů našich občanů. V současnosti probíhá kolaudační řízení na vodojemu a hlavních rozvodech. Hned po vydání kolaudačního rozhodnutí lze žádosti o jednotlivé vodovodní přípojky, již připravené na obecním úřadu, podat Stavebnímu úřadu v Mělníku, aby vystavil stavební povolení. Jakmile tato povolení budou vydána, začneme s vodovodními přípojkami do jednotlivých domů. Zarážející je skutečnost, že někteří vlastníci domů, přes nekolikeré připomínání, nemají dosud ani vyplněné žádosti, ani zaplacené příslušné částky. Pokud tak v co nejbližší době neučiní, nebude o povolení vodovodní přípojky k jejich nemovitosti zažádáno.

Jistě vás bude zajímat financování vodovodu.

- Vodovod bude celkem stát 22 miliónů 925 tisíc korun.
- Obec Ledčice vložila prostředky ve výši 4 milióny 935 tisíc korun.
- Pískovna Ledčice přispěla 5 milióny korun.
- Eurotel zaplatil 2 miliony korun formou nájemného na vodojemu.
- Nenávratná dotace od Ministerstva zemědělství je 6 miliónů 820 tisíc korun.
- Půjčka ze státního rozpočtu činí 4 milióny 170 tisíc korun. Tuto půjčku obec začne splácet již v roce 2000 a to 417 tisíci korun ročně. Půjčka bude splacena v roce 2009.

Znovu o odpadech

Jistě jste postřehli, že stodola za domem čp. 108 prošla nejnějnějšími opravami a úpravami. Od 22. září bude fungovat jako **Sběrný dvůr odpadu** přístupný z cesty „Za uličkou“.

Provozní doba: každý lichý týden vždy ve středu a sobotu
středa: 14 – 17 hodin
sobota: 8 – 11 hodin

Seznam odpadu, který zde můžete uložit:

- pneumatiky
- železo
- papír
- plasty
- lednice, mrazáky
- televizory, magnetofony
- zářivky a výbojky (nerozbité!)
- léky
- autobaterie
- suché baterie (monočlánky)
- motorové a převodové oleje
- plastové obaly od škodlivin
- kovové obaly od škodlivin

Věříme, že ode dne, kdy bude k dispozici Sběrný dvůr jej každý z nás bude využívat a že nebudou zakládány stále nové a nové černé skládky. Výsledkem tohoto nezodpovědného postupu by totiž nutně muselo být to, že ten, kdo takto činí skončí u přestupkové komise obecního úřadu.

*

Na různá místa po obci bude každou poslední sobotu v měsíci umístěn velkoobjemový kontejner na takový odpad, který nelze odložit do popelnice nebo ve sběrném dvoře (např. nekompostovatelný odpad ze zahrádek, odpad vzniklý při čištění vodotečí, při úklidu před domem atd.). Navíc (pouze!) chalupáři mohou využívat kontejnery k odkládání odpadu z domácnosti, avšak tento odpad musí být zabalen v igelitových pytlích nebo taškách tak, aby se dal lehce vytřídit. Kontejner nelze využívat k odkládání suti vzniklé při demolicích či stavebních úpravách.

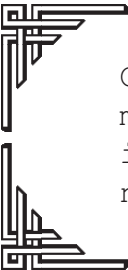
Poprvé bude kontejner umístěn na návsi před Obecním úřadem, a to v sobotu, dne 25. září 1999, v době od 8 do 12 hodin.

Takhle ne!

Při procházce obcí si každý z nás musí nutně všimnout další bolesti Ledčic. Z mnoha rodinných domků jsou do dešťové (povrchové) kanalizace vypouštěny obsahy septiků a přeпадových jímek. Nebo jsou dokonce i takové případy, že dům septik ani nemá a odpad je vypouštěn přímo na ulici. Léta byl tento nešvar tolerován, ale sami uznáte, že je nutno se tím

konečně začít zabývat. Nechceme přeci páchnoucí obec a ještě při tom porušovat zákony. Obecní úřad se bude snažit tento stav za pomoci Referátu regionálního rozvoje okresu Mělník přijatelným způsobem řešit. Půjde pravděpodobně o formu individuálních odpadních čističek. Podmínka ale bude, že každý rodinný domek musí mít svůj vlastní septik.

Nabídka inzerce

Obecní úřad v Ledčicích nabízí firmám a podnikatelům možnost své prezentace v Ledčických novinkách. Za tuto inzerci OÚ požaduje pouze příspěvek na hrazení materiálních nákladů (papíru) tohoto tisku.

Tajemství pořádku je, nedělat nepořádek

Obec se snaží veřejné plochy udržovat v pořádku. Také většina našich občanů má kolem svých domků čisto, snaží se o pěkný vzhled předzahrádek, některé domy dostaly nový kabát. Zkrátka naše obec „prokoukla“. Potom zamrzí pohozené papírky na návsi a v parčících, stále nová smetiště v okolí obce, traktory a nákladní automobily či „dodávky“ zaparkované na veřejných prostranstvích, hromady písku, cihel a dřeva v ulicích. To vše by mělo každému z nás vadit.

Ten, kdo nemá možnost parkovat nebo složit materiál na svém pozemku, ať se obrátí na obecní úřad a ten mu určí místo za poplatek. Sazby za užívání jsou stanoveny Obecně

závaznou vyhláškou, která je skutečně závazná pro všechny. Jak občan, tak i obecní úřad, jako výkonný orgán, musí tyto normy respektovat a řídit se podle nich. Každý, kdo je neplatí, se vystavuje sankcím.

Je to asi tak, jakoby jeden soused druhému bez svolení složil fůru písku na jeho zahradu. Proto by se každý z nás měl k veřejnému prostranství – tedy ke společným prostorám nás všech – chovat co nejohleduplněji. Chtějme, aby naše obec vypadala tak čistě, úhledně a krásně, jako uklizený obývací pokoj v každém ledčickém domě.

Jak by to nemělo vypadat je zřejmé z otištěné fotografie.

Poděkování

- Obecní úřad v Ledčicích děkuje Pískovně v Ledčicích, vedené panem ing. Šafaříkem, za bezplatné poskytování písku a kamene pro potřeby naší obce. OÚ též děkuje za úklid a zavezení černé skládky v bývalé pískovně u Straškova. Tyto práce Pískovna vykonala ve spolupráci se Stavbami silnic a železnic.
- Obecní úřad děkuje firmě Sakret Ledčice vedené panem ing. Karešem za bezplatné poskytnutí směsového materiálu na opravu hřbitovní zdi kolem kostela sv. Václava.
- Školní jídelna děkuje panu Josefu Milerovi za darování většího množství jablek pro děti z mateřské a základní školy.
- Základní škola a Obecní úřad v Ledčicích děkují panu Jiřímu Marešovi za rozřezání dřeva.
- Obecní úřad děkuje panu Jiřímu Jiránkovi za opravu starých stolů a židlí.
- Obecní úřad děkuje panu Jiřímu Petrášovi za úklid a dohled kolem rybníků v obci i nezištnou pomoc začínajícím rybářům.

Spolek Řip připravil výlet na Zahradu Čech

V pátek, 24. září 1999 v 9 hodin, odjíždí autobus od Obecního úřadu směr Litoměřice. Účastníci zájezdu

v rámci výletu mohou mimo jiné shlédnout i vystoupení dechovky Moravanka pod vedením Jana Slabáka.

Pozvánka na veřejné zasedání zastupitelstva

Obecní úřad v Ledčicích zve všechny své občany i ostatní, které zajímá dění v obci na veřejné zasedání obecního zastupitelstva, jež se uskuteční 1. října od 18:30 v budově místní základní školy. Záleží na nás všech, jakou budeme mít obec, jak budeme ovlivňovat svými postoji a názory

její život. Protože každý občan na to má samozřejmě právo. Nikoliv však tím, že nebude dodržovat platné a závazné normy, ale tím, že se obrátí na své zástupce v místní správě a společně problémy vyřeší.

Ludvík Lát – Na lečické faře

Vzpomínky farářského syna, v Českých Budějovicích 1926, nákladem vlastním, – výtiskla knihtiskárna A. Vimra

Jaternice i pečínku jsme sice rádi jídali, ale tatínka řezníkem mít jsme nechtěli ani za nic. Byli jsme rádi, že je farářem. Nám se toto povolání velice líbilo. Já jsem si umínil, že se také jednou farářem stanu. Bratr Bohoušek byl by jím také jednou chtěl být, ale nemohl vyslovit „r“, a tak se bál, že by se mu lidé smáli, až by kázal. I rozhodl se, že bude doktorem. U toho nezáleží na tom, jak mluví, ale jak lidi uzdravuje. A sliboval mi, že mi bude zadarmo trhat zuby a já že mu budu zadarmo kázat.

Připravoval jsem se tedy k svému budoucímu povolání, čítal mnoho v bibli a učil se dokonce některým žalmům na zpaměť. Dobře jsem znal, na příklad, žalm 23., 103., 121., 104. i jiné. Když jsme si hráli, a druhé děti chtěly, abych kázal, vylezl jsem na hromadu písku nebo na židli a odříkával některý žalm. Také jsem vypravoval něco z evangelíí, která jsem několikrát přečetl, ještě než jsem začal chodit do školy, naučiliť mě doma číst, když mi byly čtyry roky.

Maminka z toho měla ovšem velikou radost. Pocházela totiž z farářské rodiny, ve které i dědeček i pradědeček byli faráři.

Narodila se v Lečicích, kde její tatínek, Jan Kašpar, farářoval přes třicet let. Farářem byl i její bratr Ludvík a všechny její sestry vdaly se také za faráře. Přála si tedy, aby i její synové byli jednou faráři.

Maminka strávila ve svém mládí několik let v Německu, kde byla učitelkou a pak i ošetřovatelkou nemocných. Bylať evangelickou milosrdnou sestrou, čili diakonkou. Když jí bylo asi dvacet šest let, vrátila se z Německa nadobro do Lečic k svému tatínkovi, že si tu zařídí něco podobného, co tam, v Německu viděla.

A co tam viděla? Inu, jak krásně se Němci starali o své ubohé lidi, nemocné, sirotky a vdovy i o malé děti, jejichž maminky musily chodit na výdělek a proto zavíraly děti doma na celý den.

Maminka chtěla si nejdříve zařídit něco pro takové děti, a že je bude jejich maminkám opatrovat, aby mohly klidně jít po své práci a nemusely se o ně bát.

Na založení takové opatrovny neměla sice maminka tenkrát peněz, ale dostala je, jakmile jich nutně potřebovala, a to způsobem přímo pohádkovým.

Stalo se to takto: Když byla válka v roce 1866, přitáhl také k Lečicům oddíl pruského vojska a s ním velitel, jenomže to nebyl žádný Němec. Jmenoval se francouzsky Géliou

a byl to vlastně Švýcar z kantonu Neuchatel. Tento švýcarský kanton měl ve svých dějinách dobu, kdy patřil Prusku, v čemž měl svoje prsty Napoleon.

Musil tedy, milý pan Géliou, sloužit pruskému králi, ačkoli byl francouzský Švýcar.

V Lečicích ubytoval se na faře u mého dědečka Kašpara a byl prý velice mile překvapen, když se s ním seznámil. Dědeček byl člověk na tehdejší dobu velmi sečtělý, světa znalý a s vybroušeným, uhlazeným společenským chováním. Studoval v cizině a v jeho knihovně byly knihy anglické i francouzské, kromě německých a maďarských. Dědeček studoval totiž také v Uhrách. Byl sice synem českého rolníka, ale tam dostal se do nejaristokratičtějších rodin a měli prý ho velmi rádi všichni, urození i prostí.

Dědeček Kašpar neměl rád Rakouska. Po nezdařené revoluci v roce 1848 skrýval některé pražské revolucionáře ve farním sklepě, mezi jinými také J. V. Friče, který se o pohostinné lečické faře zmínil i ve svých Pamětech.

Dědeček byl rád, že si mohl pohovořit s mužem vzdělaným a netajil se ani svými upřímnými protirakouskými city i antipatiemi. Rozmlouval celé večery s panem de Géliou a konec konců se spřátelil s ním tak, že milý Švýcar, umíraje, odkázal dědečkovi několik tisíc franků. A nejen dědečkovi, ale také mamince. A nejen to: on při své smrti doporučil svým dědicům, aby pamatovali na toho zvláštního faráře i jeho dceru v podivné české zemi. Vskutku, několikrát maminka dostala od těchto dědiců a příbuzných pana de Géliou obnosy, na tehdejší dobu značné. Pamatuji se dobře na dvě zásilky, zapečetěné plátěné sáčky s několika sty francouzských zlatáků. Ba i já, když jsem byl na studiích ve Švýcarsku, dostal jsem od zbožné diakonky, sestry de Tribolet, několik set franků, abych se mohl seznámit lépe s její překrásnou vlastí. A jenom díky tomuto daru poznal jsem úchvatný svět velehor nejen švýcarských, ale i kavkazských.

Také v té době, kdy maminka hodlala založit dětskou opatrovnu, dostala zásilku peněz ze Švýcar, i koupila za ně domek č. 27, kterému do dneška v Lečicích říkají opatrovna, ač už skoro třicet let uplynulo od té doby, co tam zamlkl štěbet dětských hlasů.

Děti „opatrovala“ maminka nejdříve sama. Ale jich přibývalo valem. Nejen chudé dělnice dávaly jí děti na opatrování, i panímámy ze statků přicházely k ní a prosily ji, aby také jejich drobotinu vzala „do učení“. Tu bylo nutno přibrat na pomoc nejdříve jednu, potom dvě slečny. Těch se

tam vystřídal několik. Měly všechny zvláštní štěstí, že se vždycky brzo vdaly. Opatrovnu přicházeli si totiž prohlédnout mnozí hosté, vždyť to byla první evangelická opatrovna v Čechách. Zejména mladí faráři a bohoslovci často přicházeli do Lečic a tu se do mladých, hezkých učitelek tak zadívali, že z toho bývala svatba a maminka musila hledat učitelky nové. Však proto pan kmotrůnek Šubrt žertoval, že ta opatrovna je ústavem pro zprostředkování sňatků a zaopatřování chudých děvčat, ale jenom o jeho zakladatelce prý to neplatí. Moje maminka se totiž vdávat nechtěla, že prý zůstane do smrti diakonkou, svobodnou evangelickou sestrou.

Ale vdala se přece. K stárnoucímu dědečkovi Kašparovi přišel mladý pomocník, který mu vypomáhal asi dvě léta. Potom šel dědeček do výslužby a jeho pomocník stal se jeho nástupcem. A za krátkou dobu vzal si mladý farář dceru starého pána. Byla prý to veselka náramně hlučná – ač já při tom nebyl, povídám jen, co jsem slyšel – celá vesnice se jí zúčastnila a všechny děti opatrovny též, také mnoho přespolních a hlavně pan farář Šubrt z Krabčic, který přivedl všechny chovanky krabčického dívčího ústavu, jím založeného, i s učitelkami a vychovatelkami. Bylať maminka v tomto dívčím výchovném ústavu učitelkou asi rok.

Když jsme se s Bohouškem narodili a když jsme poněkud odrostli, také jsme chodili do opatrovny, která byla naproti faře přes ulici. Když mi byly asi čtyři roky, začala tam vyučovat mladou a velmi hezounkou učitelku, sirotek po lékaři, kterou jsme měli všichni velice rádi. Říkali jsme jí tetinka Růženka a přímo jsme ji zbožňovali. Za jejího učitelování opatrovna zkvetla tak, jako nikdy dříve, stala se dokonce velmi slavnou, neboť tetinku Růženku znali pro její krásu, laskavost a výchovatské schopnosti po celém Podřipsku.

Ale i tetinka Růženka odešla, nejdříve k panu kmotrůnkovi Šubrtovi, který byl zvolen seniorem podřipského kraje, co jeho sekretářka a brzy potom co mladá paní. Stihl i ji osud všech hezkých učitelek naší opatrovny. Vdala se až do Haliče.

Na opatrovnu přikvačilo ještě jiné neštěstí: V naší vsi vypukla epidemie černých neštovic, při níž zemřel bratr Bohoušek a také jiné děti. Opatrovnu bylo nutno zavřít i zůstala zavřena asi deset let.

Po smrti Bohouškově v mamince vznikla myšlenka, na jeho památku založit sirotčinec, a sice dívčí, neboť sirotčinec pro hochy evangelická církev už měla. Proč neotevřela maminka opatrovny, určitě nevím. Myslím, že ji omrzela stálá starost o učitelky, když se pořád vdávaly.

Sirotčinec byl zařízen z počátku zcela prostě: Na faru vzali jedno osiřelé děvčátko, které se stalo jakoby členem naší

rodiny a s námi jedlo u našeho stolu a to byl základ. Po nějaké době, když přibýlo děvčátek několik, byl pro ně zařízen zvláštní pokoj co ložnice a také jedla odděleně. Když jich bylo sedm, i velká lečická fara stala se pro ně malou. A toho křiku, šumu a hluku bylo tolik, že se tatínek z toho stal celý nervosní. Také peněžních potíží bylo mnoho, čímž se sirotčinec velice lišil od opatrovny. Ji, opatrovnu, měli všichni lidé rádi a kde kdo za ni byl vděčen. Milovaly ji děti, milovaly ji jejich maminky i otcové. Ba i zarytí klerikálové, nenávidící všecko evangelické, jak jen český člověk, zaslepený, oblouzený a poštváný Římem nenáviděti dovede, i ti se vyslovovali o dětské školce s uznáním. Pochvala, kterou jí vzdávala dětská srdce i ústa, byla něčím, co se šířilo po celé vesnici, ba i v okolí.

Se sirotčincem to bylo jinak, hněval se na něj kde kdo. Hněvaly se nejvíce matky, které na opatrovnu vzpomínaly jako na dobrotelku a na sirotčinec žárlily. Hněvali se členové sboru, že se na faře zřídil takový ústav, neboť děti, a to mnohé, byly často nezbedné, uličnické, někdy přímo neslušné, neboť byly hodně zanedbány. Bylo třeba trpělivě je vychovávat a často i mnoho odpouštět. Ale lidé chtěli, aby z dětí byli hned anjelé, jakmile vstoupily do sirotčince. Nikdo nemyslel na to, v jakých poměrech dříve některé děti žily, bez výchovy, dozoru a leckdy ve všelijaké společnosti. Sirotčinec musil být současně polepšovnou. Vždyť tam byla i děvčata, která se živila žebrotou a snad ještě hůře. Jednou dvě utekly s tuláky, jindy bylo nutné dvě odstranit, aby nezkazily ostatních. Mnohé byly lenivé, nečistotné, prolhané i jinými nectnostmi zatížené. Když byly vedeny k práci, čistotnosti a pilnosti, reptaly, dříve že pracovat nemusily. I s prostou, jednoduchou stravou nebyly mnohé spokojeny. Myslely si, že na faře budou žít v nečinnosti a hrách, hodovat pak každý den skvostně, jako ten bohatec v evangeliu.

Bylo sice i v této práci mnohé, co maminku naplňovalo uspokojením i radostí, zejména v pozdějších letech, když sirotčinec byl přeložen do Krabčic, ale práce bylo vždy mnoho a nepříjemností i zklamání a nevděku také.

Na jedné ze svých cest z Lečic do Krabčic maminka tak nastydla, že vyvinula se z toho choroba smrtelná. a tak měla hodně pravdy stará Heranka, jež kdysi bývala mamincinou chůvou, ten sirotčinec že maminku zabil.

Pracovnicí byla maminka vytrvalou, i na lůžku v nemocnici korespondovala ve věcech sirotčince, mívalať zvláštní psací desku ve dnech nemoci na posteli a napsala přes tisíc „úředních“ dopisů každý rok.

Budiž jí země lehká!

pokračování příště